

- L 41. Lelkem elfogy nagy kívánságában, / Midőn várom a te segedel-
medet; / Bízván igédnek fogadásában,
Elfárasztom bár az én szemeimet / Nagy várakozás miatt, így
szólva: / Mikor vigasztalsz meg engem valóba?
42. Noha én csaknem hasonló vagyok / Füstben megszáradt, el-
aszott tömlőhöz, / Szerzéseitere mégis gondolk.
Meddig kell várnom, mikor látsz ügyemhez? / Meddig halasz-
tod ítéletedet, / Hogy megbüntesd én ellenségeimet?
43. A kevélyek, kik szent törvényedet / Megvetik, titkon nekem
vermet ásnak, / De ha tekintjük szent szerzésidet,
Parancsolatid mind jók és igazak. / Nagy méltatlanul kergetnek
engem, / Tarts meg azért, és légy én segedlmem!
44. Csaknem elvesztének ők engemet, / És majd ugyan eltörlének e
földről, / Mégsem hagyom el szent törvényedet,
Tartsd meg én éltem kegyelmességéből, / Hogy megtartsam
Felséged kötésit, / És megőrizzem minden bizonyásit.
- M 45. Mindörökké, Uram, a te igéd / Megáll és megtart a magas
mennyeiben, / Azonképpen isteni hűséged
Megmarad örökre minden időben, / Mint a széles föld, mit te
alkottál, / Mely ő helyében mindenkoron megáll.
46. Mind ma és mindörökké megállnak, / Amiket te rend szerint
teremtettél, / És teneked mindenképpen szolgálnak.
Hogyha magamat a te törvényeddel / Nem vigasztaltam volna,
már régen / Elvesztem volna én nagy ínségemben.
47. Nem felejttem el szent törvényedet, / És gondot tartok parancso-
latidra, / Mert te azokban éltetsz engemet.
Tekints, Uram, kegyelmesen szolgálóra! / Légy segítségem, mert
tied vagyok, / És törvényednek őrzésire vágyok.
48. Istentelenek énreám titkon / Leselkednek, és törnek életemre. /
Én elmélkedem bizonyásidon,
És minden dolgot ha megnézek végre, / Látom, hogy mindenképpen
elmulandók, / De a te törvényid megmaradandók.